

Tato kniha je věnována nám všem, kteří jsme v životě
ztratili někoho blízkého a trochu si s tím odchodem,
tou ztrátou, nevěděli rady.

kapitola 1

„Znám tě a vím, že by ti má
odpověď nestačila. Potřebuješ to
vidět na vlastní oči. Proto ti
pomůžu vidět to, co jsi předtím
neviděla.“

Na mokrém chodníku se ozývalo klapání jejích podpatků, vzduchem voněla čerstvě rozrytá půda, která se chystala na poslední podzimní sluneční paprsky, a v dále bylo slyšet smích dětí hrajících si v zadní části parku.

Už to bylo nějakou dobu, co odešel, ale ona se pořád neuměla plně odpoutat od toho zranění a zármutku, který jí jeho odchod způsobil. A tak znovu našla samu sebe sedět na lavičce před jeho stromem. Od posledně vyrostl a dost se proměnil. Vlastně jediné, co zůstalo stejné, byla kovová destička s věnováním zapíchnutá v zemi:
Věnováno památce našeho kronikáře, se kterým historie města ožívala.

Bože, proč to ani po takovém čase neumím pustit. Chtěla bych odpovědi. Mám tolik nezodpovězených otázek a myšlenek. Slyšíš mě? Jsi tady?

„Mohu si přisednout?“ ozval se mužský hlas za jejími zády.

Ellen se otočila a spatřila tam muže ve věku tak jejího táty. Měl na sobě hnědý kabát se zvednutým límcem, na kterém měl připnutou drobnou brož, která vypadala jako hodiny. Měl měkké rysy obličeje, pěstované strniště a tmavé vlasy, které se mu lehce vlnily na čele. Koukal na ni očima, u kterých měla pocit, že ji znají, že před nimi nic neutají. Působil velmi důvěryhodně a vyrovnaně.

„Mmm. Asi jo,“ zamumlala směrem k muži.

„Tak. Jsem tady. Jakou otázkou chceš začít?“ zeptal se nenuceně.

„Prosím?“ ptala se nechápavě Ellen.

„No, chceš odpovědi. A já jsem teď tady, abych ti nějaké pomohl najít. Slyšel jsem tě, víš?“ usmál se.

„Jakože víte, co jsem se v duchu modlila? Vy jste - Bůh?“ vykoktala ze sebe a nepřírozeně často mrkala.

Muž si odkašlal.

„Já jsem... a myslím, že se známe už dlouho na to, abys mi vykala. Co kdybys mi raději pověděla, jak se cítíš, jaké máš nezodpovězené otázky a jaké myšlenky se ti honí hlavou,“ pokračoval povzbudivě s otcovským výrazem v obličeji.

„Okay. Ale jsi si jistý, že to uneseš? Bude to smršť! A možná to nebude dávat smysl. Jsem zmatená,“ vysvětlovala Ellen.

„Myslím, že to zvládnou,“ pousmál se Bůh.

Nádech. Výdech.

„Mám pocit, že lidi nechápou, proč jsem z dědovy smrti tak špatná. Nebyli jsme si zase tak blízcí podle lidských měřítek, ale prostě nějak mě to po tom všem ... vzalo víc, než jsem čekala. Mám pocit, že jsem vlastně byla strašná vnučka. Netrávila jsem s ním tolik času a vlastně jsem na sebe za to trochu naštvaná. Nevím vůbec, jestli věděl, jak moc mi na něm záleželo. Byl by na mě pyšný? Byl za mě rád? Za to, jaký život žiju? Nebo jsem žila? Věděl vůbec, jaký měl na mě vliv? Je toho tolik, co jsem mu neřekla... už jsem říkala, že nevím, jestli jsem mu řekla, že ho mám ráda? Věděl to?“ chrčila jednu myšlenku za druhou Ellen, až už cítila, že na ni jde z těch všech otázek a pochybností úzkost.

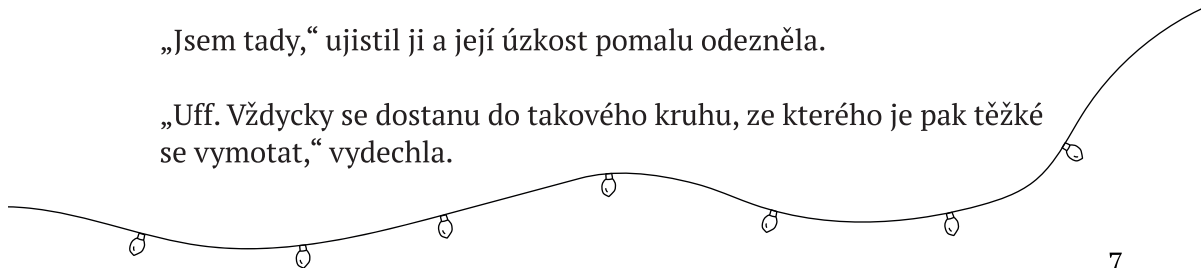
Bůh jí položil ruce na ramena.

„Dýchej,“ řekl jí, když si ji na lavičce natočil k sobě.

„Nádech. Výdech,“ šeptal jemně.

„Jsem tady,“ ujistil ji a její úzkost pomalu odezněla.

„Uff. Vždycky se dostanu do takového kruhu, ze kterého je pak těžké se vymotat,“ vydechla.

„A s blížícím se výročím se ten tlak zvyšuje,“ pokračovala.

„Jsem zamotaná jak tahle dekorativní světýlka.“ S lehkým úsměvem z tašky vytáhla obrovskou drátěnou kouli, kterou dopoledne vyhrabala někde na půdě. Chtěla ta světýlka pověsit na dědův strom.

„Rozumím,“ odvětil s lehkým úsměvem. „Tak, co kdybychom tě trochu rozmotali?“ pokračoval v její slovní hře Bůh. Ellen se jen vděčně usmála.

„A jak to uděláme?“ naléhala. „Ty mi na vše odpovíš?“

„Stačilo by ti to?“ zeptal se prozíravě Bůh.

„Nevím vlastně,“ odpověděla upřímně.

„Tak vidíš,“ zasmál se trochu tak pro sebe Bůh.

„Takže?“ naléhala dál Ellen.

„Uvidíš. Koukej se a uvidíš,“ pronesl důrazně Bůh a vytáhl zpod kabátu kapesní hodinky. Vypadaly úplně obyčejně – ciferník s římskými číslicemi, velkou a malou ručičkou, po obvodu zlaté zdobení. Když se ale Ellen podívala blíže, všimla si, že uprostřed jsou další subciferníky, ale nerozuměla vůbec tomu, co by měly ukazovat – a tak nějak zvláště problikávaly.

„Znám tě a vím, že by ti má odpověď nestačila. Potřebuješ to vidět na vlastní oči. Proto ti pomůžu vidět to, co jsi předtím neviděla. Začneme tím, že se podíváme na to, jaká jsi byla vnučka,“ vysvětloval Bůh a začal na kapesních hodinkách přesouvat ručičky.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tik. Tak.

Ellen už nebyla v parku, ale objevila se v jedné vlastní vzpomínce. Jen tak nějak ... v roli pozorovatele.
Koukala na sebe sama v té vzpomínce.